

**KRISTAUS
KARALIAUS**

LAIVAS

"Jiems bere-
gint, Jis buvo
pakeltas. De-
besys paē-
mē Jī iš po jū
akių."

DANGUN ŽENGIMO ŠVENTĖ.

Lekeija

Ap. Darb. 1, 1-11.

PIRMOJE knygoje, o Teofiliau, aš kalbėjau apie visa, ką Jėzus darė ir mokino nuo pat pradžios iki tai dienai, kurioje davęs per šventąją Dvasią savo išrinktiesiems apaštalams įsakymą, jis buvo paimtas į dangų. Jiems taip pat po savo kančios jis pasirodė gyvas tuliariopais būdais, nes per keturias dešimtis dienų davėsi jiems matyti ir kalbėjo apie Dievo karalystę. Valgydamas su jais, jis jiems liepė neišeiti iš Jeruzalės ir laukti Tėvo pažadėjimo. Apie jį (sakė jis) jūs girdėjote iš mano burnos; nes Jonas krikštijo tik vandeni, jūs gi, nedaugeliui dienų praslinkus, būsite pakrikštyti šventąja Dvasia. Taigi, jie buvo susiėję ir klausė jį sakydami: Viešpatie, ar šiuo laiku sugrąžinsi karalystę Izraeliui. Jis jiems atsakė: Ne jūsų dalykas žinoti laikus ar valandas, kurias Dievas nustatė savo valdžiai; bet, kaip tik šventoji Dvasia ant jūsų ateis, jūs gausite galios ir būsite man liūdytojai Jeruzalėje, visoje Judėjoje, Samarijoje ir iki žemės pakrančių. Tai pasakęs, jiems bėginti, jis buvo pakeltas. Debesys paėmė jį iš po jų akių. Kuomet jie, akių nenuleisdami,

Evangelija

Mork. 16, 14-20.

ANUO metu: Jėzus pasirodė vienuolikai, kuomet jie sėdėjo už stalo; jis barė jų netikėjimą ir širdies kietumą, kad jie netikėjo tiems, kurie buvo matę jį atsikėlusį. Tuomet jis jiems tarė: Eidami į visą pasaulį, skelbkite evangeliją visam sutvėrimui. Kas tikės ir bus pakrikštytas, tas bus išganytas; kas gi netikės, bus pasmerktas. Tuos, kurie tikės, lydės tokie stebuklai: Mano vardu jie išvarinės velnius, kalbės naujomis kalbomis, ims žalčius ir jei ką mirtingą gertų, tai jiems nenkenks; jie dės rankas ant ligonių ir tie pasveiks. Viešpats Jėzus, po to kaip jiems kalbėjo, buvo paimtas į dangų ir sėdi Dievo dešinėje. Jie gi išėję skelbė visur, Viešpačiui draug veikiant ir patvirtinant jų žodžius lydinčiais juos stebuklais.

žiūrėjo į dangų, jam įeinant, štai du vyru baltas rūbais atsistojo prie jų. Juodu tarė: Vyrai Galijiečiai, ko jūs stovite, žiūrėdami į dangų? Tas Jėzus, kurs paimtas nuo jūsų į dangų, taip pat ateis, kaip matėte jį einantį į dangų.

Tingi ranka gimdo neturtą, stipriųjų gi ranka įgija turtą. Kas remiasi melu, gano vėjus. Pat. 10, 4.

Vargas, neturtas, kančios ir persekiojimai negali nuslopinti dvasios tų, kurie tikrai Dievą myli: jie žino, kad net gyvybę praradę, ją atgaus garbingą amžinam gyvenimui. Nei tikėjimas, nei meile kardu nenugalima.

Žmogau, pažvelk! aplink visa prigimtis, tarytum, meldžias Aukščiausiam. Argi mes Dievo tobuliausi tvariniai, maloniausios Motinos vaikai atsidūsėję, sujaudinta širdimi netarsim:

“O Marija! išties palaiminta Tu tarp moterų!” (Luk. 1, 42).

LAIVAS — THE SHIP, published weekly by the Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Entered as second class matter July 12, 1921, at the Post Office at Chicago, Ill., under the Act of March 3, 1879. Subscription \$2.00 yearly. Outside U. S. A. \$3.00 yearly. 5c a copy.

V. SEKMADIENIS PO VELYKŲ.

Jono 15, 27; 16, 4.

ANUO metu: Tarė Jėzus savo mokytiniais: Kuomet ateis Ramin-tojas, kurį aš jums siūsiu, jis liūdys apie mane. Ir jūs liūdysite, nes nuo pat pradžios su manim esate.

Tai jums kalbėjau, kad nesipiktintumėte. Jie išmes jus iš sinagogų; ateina net valanda, kad kiekvienas, kur jus užmuš, tarsis tarnaujantis Dievui. Tai jie jums darys, nes nepažino Tėvo, nė manęs. Bet aš tai jums kalbėjau, kad atėjus jų valandai, atsimintumėte, jog aš buvau tai jums sakęs.

1 Petro 4, 7-11.

MYLIMIAUSIEJI: Būkite išmin-tingi ir budrūs maldose. Bet vi-supirma turėkite vieni kitiems nuolatinės meilės, nes meilė uždengia nuodėmių daugybę. Būkite vieni kitiems sve-tingi be murmėjimo. Patarnaukite viens kitam, kiekvienas ta dovana, kurią jis yra gavęs, kaip geri dangeriopos Dievo malonės užvaizdai. Jei kas kalba, tegul kalba kaippo Dievo žodžius, jei kas eina tarnystę, tai tedaro kaippo Dievo suteikiamąją galią, kad visame būtų pagarbintas Dievas per Jėzų Kristų.

Vyskupas Petras Būčys, M. I. C.

Kristus angelų Karalius, Marija angelų Karalienė

(Kristaus Įžengimo Dangun Šventės Proga)

TAS ĮŽENGIMAS minėtas Evangelijose (Mrk. 16, 19) ir aprašytas Apaštalų Darbuose (1, 6—11). Šimtas dvidešimts nulydėjo V. Jėzų iš Vakarėnėbučio į Alyvų Kalną. Marija buvo jų tarpe. Ten palaiminęs visus Išganytojas ėmė kilti pamažėli aukštyn žydriame danguje. Iš viršaus ėmė leisti baltas, skaistus debesėlis. Gal tai buvo angelų pulkas? Tas debesėlis apsiautė Kristų ir vėl ėmė kilti su juomi aukštyn, kol išnyko iš akių tiems, kurie buvo nulydėję į kalną. Du angelai atsirado pas juos ir tarė: Galilėjos vyrai! ko jūs stovite, žiūrėdami į dangų? Tas Jėzus, kurs paimtas nuo jūsų į dangų, taip pat ateis, kaip matėte jį einantį į dangų" (Ap. D. 1, 11).

Nėna ko stengtis vaizduote atspėti, kokis priėmimas V. Jėzų laukė danguje. Kalbėdami "Tikiu į Dievą Tėvą," mes sakome, kad Jėzus "Sėdi Dievo Tėvo dešinėje." Tat reiškia aukščiausiąją pagarbą. Dievo Sūnus, beabejo

labai brangina tą kilnųjį sostą, kurį Jam Dievas Tėvas surengė. Bet mūsų Atpirkėjas pasidarė sau kitą sostą, pasilikdamas Šv. Sakramente mūsų bažnyčiose. Ir šitas sostas yra V. Jėzui brangus, bet mums jis malonus dėlto, kad prieinamas tebevargstantiems šiame pasaulyje žmonėms. Vis dėlto mes galėtume taip pat surengti mūsų mylimiausiam mokytojui dar trečią mažytį sostelį kiekvienas savo širdyje. Treikia tiktai šiek-tiek tikėjimo, meilės, dėkingumo ir sąžinės grynumo. Ypač sąžinės grynumas sudaro to trečiojo sostelio visą vertę.

Šv. Trejybė pagerbė Dievo Sūnų, kuris savo pasiaukojimu ir žmogaus vargus vargdamas ir kryžiaus kančią perkentėjęs, vis dėlto žmonėms parodė kelią į laimę. Už tatau angelai Jį pripažino savo karaliu, nors žmogiškoji Jo prigimtis buvo žemesnė už jų prigimtį, ne savo verte, nė padėtimi, o savo esme. Į kiek laiko po to angelų spindinioji šventybės aukštumu visuomenė ir Mariją pasikvietė karaliauti į dangų.

Maldos Apaštalavimo intencijos

Bendroji Intencija Birželio mėn., 1943

(Popiežiaus Pijaus XII Pasiūlyta)

**KAD TĖVAI UOLIAU AUKLĖTŲ
SAVO VAIKUS KRIKŠČIONIŠ-
KAME MOKSLE IR AUKLĖJIME**

Kiekvienas tėvas ir motina privalo išauklėti savo vaikus. Ir tai nėra tuščias prasimanymas, bet prigimties įstatymas ir bažnyčios kanonų (Kanonas 1113) įsakymas. Toji tėvų teisė link savo vaikų yra neperduodama, t. y., tėvai negali nuo jos atsisakyti. Toji auklėjimo pareiga yra labai svarbi, ir tėvai turės prieš Dievą atsakyti už savo vaikų auklėjimą.

Valstybės rolė, dalis, vaikų auklėjime yra tikrai antraeilė ir papildomoji. Valstybė jokių būdu negali užimti tėvų vietą vaikų auklėjime. Kiekvienam yra žinomos pasekmės kuomet Valstybė perima tą vaikų auklėjimo pareigą į savo rankas. Dėl to kiekvienas krikščionis privalo žiūrėti kad jo vaikai netiktai būtų kūniniai aprūpinti, bet taip pat apturėtų tikrą krikščionišką auklėjimą, kad jo vaikų sielos reikalai būtų aprūpinti.

Mūsų Šventasis Tėvas pavesdamas šią intenciją primena mums Popiežiaus Leono XIII žodžius: "Yra kiekvienų tėvų pareiga apginti tą savo teisę jei matoma kad yra pavojaus ją prarasti, jie privalo prižiūrėti kad ta auklėjimo teisė pasiliktu jų rankose, kad pasiliktu jų ir jų vienu neatsisakoma teisė.

YPATINGA MISIJŲ INTENCIJA

**Jaunųjų Darbininkų Misijų Kraštuose
Padorus ir Ištikimas Krikščioniškas
Gyvenimas.**

Jie nepaliko jos kūno ašarų pakalnėje, o visą Mariją, su kūnu ir siela, pasodino bendrame dangaus dvasių karaliaus soste šale Dievo Sūnaus Jėzaus Kristaus. Daug kartų saldi svajonė apima žmogaus širdį. Aš norėčiau išvysti tą sostą, kuriame ramiau maloniai ir viešpatauja mano motinėle Marija.

MĖNESIO GLOBĖJAI

ŠŠ. PETRAS IR POVYLAS

Šv. Petro ir Povylo istorijos yra žinomos kiekvienam krikščioniui. Petras buvo Apaštalo kunigaikštis, karštas Kristaus sekėjas, geros širdies ir greito būdo. Kristus paskyrė Petrą Bažnyčios uola ir Jo vietininku šioje žemėje. Šv. Petras matė Kristų persimainant Taboro kalne ir pribuvo Alyvų darže. Po savo Prisikėlimo Kristus pavedė jam ganyti savo avis—tikinčiuosius ir dvasiškąją. Šv. Petras buvo prikryžiuotas galva žemyn, Romoje, 67 metais.

Šv. Povylas iškart buvo uolus jaunos Kristaus Bažnyčios persekiotojas, bet stebuklingu būdu atsivertė kada jam Kristus apsireiškė jam bekeliaujant į Damaską persekioti krikščionis. Jis tapo Tautų Apaštalu. Šv. Povylui nukirto galvą Romoje toje pačioje dienoje, kada šv. Petras buvo prikryžiuotas.

L A V Y B A

Kristaus Sekimas.—Kristus yra kelias, visi kiti keliai yra klaidingi ir veda į pražūtį. Mes tapsime tobulais jei seksime Kristaus mums paliktus nurodymus, ir prašalinsime visa kas kliudo mūsų amžino tikslo pasiekimui, kas atitraukia mus nuo Kristaus.

NURODYMAI PROMOTORIAMS

BIRŽELIO, 1943.

Brangūs Promotoriau:

Birželio mėnesis neša daug reikšmės įvairiems žmonių luomams. Kuriems jis reiškia laimę moterystės gyvenime; kitiems mokslo užbaiga; vaikučiams pradžia vasaros atostogų. Daugeliui, birželio mėnesis atneš daug liūdesio ir ašarų, nes karas jau vasaros metu smarkėja ir aukų skaitlius didėja. Visi prabėgantieji mėnesiai kiekvienam iš mūsų vieną reikšmingą tiesą pasako: kiekviena diena mus atveda arčiau prie amžino tikslo, prie mūsų amžinos tėvynės.

Šv. Jėzaus Širdies garbintojams, birželio mėnesis turi ypatingą reikšmę, nes jau iš ilgo padavimo šis mėnuo yra pašvęstas Švč. Jėzaus Širdžiai. Šiame mėnesyje kiekvienas kaip tik gali išreikšti savo ypatingą meilę ir pamaldumą Dieviškai Širdžiai kuri yra mūsų paguoda ir Viltis, mūsų sustiprinimas pagundose, paguoda nelaimėje, mūsų prieglauda kuomet paklystame, mūsų troškimas šiame gyvenime ir amžinybėje džiaugsmo šaltinis ir tikslas.

Kaip kiekvienas išreikš savo pamaldumą priklauso nuo kiekvieno asmeniškai. Nes kartą įsirašius į Apaštalystės Draugiją, kiekvienas Draugijos Laipsnis turi po vieną reikalavimą. Pirmojo Laipsnio pareiga, tai Rytmietinis kasdieninis Pasiuokojimas; Antrojo Laipsnio, kasdieninis šv. Rožančiaus dalies atkalbėjimas šv. Tėvo intencija; Trečiojo Laipsnio, priėmimas šv. Komunijos kas savaitę arba kas mėnesis kaip Atlyginimą už padarytas Švč. Jėzaus Širdžiai nuoskaudas.

Šiame mėnesyje nariai gali įvairių pamaldumų praktikuoti, pavyz.: Šeimos gali pasiaukoti Švč. Jėzaus Širdžiai; pavieni asmenys gali, atlikti šv. Valandas, atkalbėti Švč. Jėzaus Litanią, padaryti įvairius pasiaukojimo ir atlyginimo aktus, nešioti Švč. Jėzaus Širdies ženklelius, ir dažnai pakartoti Draugijos ypatingą atsidusėjimą, "Teateinie Tavo Karalystė!" Prie šių pamaldumų pagerbti Švč. Jėzaus Širdį galima pridėti: šv. Rožančių, Kryžiaus Kelius, Švč. Sakramento Aplankymus, ir t.t.

Draugijos Promotorius be šių pamaldumų dar turi du ypatingus būdus išreikšti savo meilę ir pagarbą Švč. Jėzaus Širdžiai. Pirmiausia jis turi rūpintis įgyti kodaugiausia narių. Čia prisimena Popiežiaus Pijaus XI pasakyti žodžiai Maldos Apaštalystės Draugijos direktoriams 1927 m.: "Jūsų apaštalavimas yra lengvas; ir, kadangi jis yra kiekvienam prieinamas, ši pareiga užima pirmą vietą veiklingumo srityje. Tadgi kiekvienas be išimties turėtų priklaustyti prie šios Draugijos; ir jūsų pareiga nebus išpildyta nei jūsų darbas atliktas kol viena siela liekasi neįsirašiusi į šį apaštalavimą."

Ką Šv. Tėvas pasakė Direktoriams galima pritaikinti ir Promotoriams, kurie yra Direktorių dešinė ranka. Promotoriaus darbas nėra atliktas jei jo parapijoje, jo regijone randasi asmenų neįsirašiusių į šį apaštalavimą. Birželio mėnesyje kaip tik ir tinka užvesti naujų narių vajų.

Jei Promotorius nori įrašyti naujus narius pravartu jam suprasti ir žinoti Apaštalavimo Draugijos naudas, tikslus, ir pareigas. Kaip ypatingą pamaldumą birželio mėnesyje, mes patariame Promotoriams išnaujo perskaityti ir pastudijuoti Draugijos Vadovėlio instrukcijas. Tas pagelbės Promotoriams prisiminti tuos savo Direktorių nurodymus kaip veikiau galima išplatinti Švč. Jėzaus Širdies pamaldumą. Be to, toks savo pareigų ir malonių prisiminimas Promotoriuose sukels karštesnį uolumą savo pareigų pildyme, įkvėps juos di-

Paklydusi Avelė

ŠGANYTOJAS mums sako: "bus daugiau džiaugsmo danguje dėl vieno nusidėjėlio darančio atgailą, nekaip dėl devynios dešimts devynių teisiųjų, kurie neprivalo atgailos." (Luko 15-7.) Tikintieji kurie čia žemėje rūpinasi Viešpaties reikalais, džiaugiasi taip pat nusidėjėlio atsivertimu. Kunigas Barris pats pajuto tą džiaugsmą kada jam galutinai pasisekė sutaikinti Joną Konvairį su Dievu.

Kaip Gerasis Ganytojas, Kunigas Barris ėjo ieškoti tos prapuolusios avelės. Per kelis metus pasišventusiai jis sekė Joną Konvairį, bet be jokio pasisekimo atversti jį. Gyvenimas išmokino jį pakelti panieką, tad nesistebėjo kada Jonas, šis senas angliakasys, nekartą paneiko jo pastangas. Jis prašė Viešpaties suminkštinti to paklydusio sūnaus širdį ir privesti jį prie tikro gailėsčio.

Vieną dieną lankydamas ligoninę kunigas atrado Joną Konvairį mirties pavojuje. "Jonai, tu esi labai sergantis žmogus," tarė kunigas. "Ar nenorėtum priimti šv. Komuniją?" "Ne," aštriai atsakė Jonas, "aš lauksiu kolei aš ga-

(atkelta iš 5-to pusl.)

desne meile pasišvesti tam platinimo darbui.

Toks instrukcijų susipažinimas, ir atnaujintas savo pasišventimo švč. Širdžiai pasiaukojimas, tikrai Promotoriams atneš daug palaimos iš švč. Jėzaus Širdies, nūn sau ir kitiems, ir bendrai visai Draugijai. Šitas apaštalavimo būdas yra praktiškas būdas pareikšti tikrą savo meilę švč. Jėzaus Širdžiai, t. y., supažindinti kitus su Tos Širdies meile.

Tokiu būdu, taip pat, mūsų pamaldumas švč. Jėzaus Širdžiai laike birželio mėnesio netiktai bus jausmų dalykas, bet tikras gyvas būdas patraukias į gerą, tikras žingsnis vedas mus prie išganyimo ir šventumo.

lėsiu pats nueiti į bažnyčią." Kai kunigas ragino jį, Jonas dar labiau supyko ir nusisuko į sieną.

Aprūpinęs kitą ligonį, kunigas Barris sugrįžo į kambarį, kuriame gulėjo tas senas angliakasys. Atsiklaupdamas prie ligonio lovos, jis tarė: "Jonai, aš kalbėsiu maldele kartu su tavimi." Bet Konvaris dar buvo užsispyręs ir pasakė kad jis nereikalaujas kunigo pagelbos savo maldas kalbėti.

Nepasisekus trečią kartą Joną Konvairį įtikinti kunigas Barris rengėsi apieisti ligoninę. Kai daėjo iki durų, kažin kokia neregijama galybė rodėsi jį sulaukanti ir ragino sugrįžti. Tyliai sugrįžo į ligonio kambarį ir atsisėdo prie ligonio.

"Kaip ilgai kai buvai prie išpažinties?" patylomis užklausė. "Prieš keturias dešimt penkis metus," atsakė Jonas Konvaris. Tada kunigas Barris maloniai ir palengva išklausinėjo senį angliaką. Pabaigęs tai, jis ligonį nustebino sakydamas: "Dabar kadangi atlikai savo Išpažintį, aš padarysiu gailėsčio aktą su tavim ir duosiu tau šv. Komuniją."

Jam dabar, kunigo Barrio džiaugsmui, Jonas Konvairis buvo ne tas žmogus. Jis priėmė Sakramentus su giliu dievotumu ir atsiprašė kunigo už savo nemandagumą. "Ar tu, Jonai, turėjai koki nors pamaldumą savo gyvenime, kad tau teko ši ypatinga malonė?" užklausė kunigas. "Vienintelę maldą kurią aš kalbėdavau per visus tuos metus," silpnai atsakė Jonas, "tai buvo: 'Jėzau, Marija ir Juozapai, atiduodu Jums mano širdį ir mano sielą. Jėzau, Marija ir Juozapai, padėkite mano mirties valandoje. Jėzau, Marija ir Juozapai, duok kad mano siela ilsėtusi ramybėje su Jumis'." Tai tardamas jis užmigo amžinai Viešpatyje.

Parašė Kun. P. Geiermann, C.SS.R.
Vertė Br. Antanas Čepanis, M.I.C.

Malda į Nekaltąją Švč. Panelės Širdį

Šventasis Tėvas suteikė 3 metų atlaidus kiekvienam tikinčiajam už pamaldų atkalbėjimą šios maldos, ir visuotiną atlaidą kartą į mėnesį, paprastomis sąlygomis, atliekant išpažintį ir priimant šv. Komuniją, už kasdieninį šios maldos atkalbėjimą. Šioji malda yra dalis šventojo Tėvo pasakytos radio kalbos Portugalijai, lapkričio 1 d., 1942, Sidabrinio Švč. Panelės Marijos iš Fatimos apsiareiškimo proga.

Kiekvienas tikintysis yra raginamas kalbėti šią maldą kasdien, ir kiek galima, pageidaujama, kad ji bažnyčiose būtų viešai kalbama.

Šv. Rožančiaus Karaliene, visų Dievo kovų Pergalėtoja, mes nužemintai puolame prieš Tavo sostą, pasitikėdami laimėti pasigailėjimo, malonės ir gausios pagalbos ir apsaugos šioje didžioje nelaimėje, ne dėka mūsų nevertų nuopelnų, bet vien Tavo Motiniškos Širdies neapsakomu gerumu.

“Šioje žmonijos nelaimės valandoje mes pasivedame ir pasiaukojame Tavo Nekaltai Širdžiai, netikėtai vienijamės su Mistišku Tavo Sūnaus Kūnu—mūsų Motina Bažnyčia—kuri šiuo metu daugelyje vietų patiria tiek daug kentėjimų ir vargų, bet taip pat su visu pasauliu, kuris yra žiaurių kovų plėšomas, neapykantos liepsnų naikinamas, virtęs savų silpnųjų auka.

“Plataus medžiaginio ir dorovinio su-naikinimo, skausmų ir prispaudimų, nesuskaitomų tėvų ir motinų, vyrų ir žmonių, brolių ir seserų, ir nekaltų vaikelių, to didelio skaičiaus pakirstų gyvybių pačiame jaunystės žydėjime, tų baisių skerdynių ir sužalotų kūnų, kančinamų ir kenčiančių sielų amžinos pražūties pavojuje vaizdas, teisprašo iš Tavęs pasigailėjimo.

“O Gailestingumo Motina, išprašyk mums iš Dievo taikos, ir visu labiausiai, išmaldauk mums tų malonių, kuriuos paruošia, įsteigia ir užtikrina taiką!

“Taikos Karaliene, melskis už mus, ir suteik kvojančiam pasauliui tą taiką, kurios žmonės trokšta, teisingos taikos, Kristaus teisingumo ir meilės. Suteik kvojančioms tautoms, žmonių sieloms taikos, kad tvarkos ramybėje Dievo Karalystė viešpatautų.

“Ištiesk savo apsaugos ranką ant netikinčiųjų, ir ant tų, kurie dar tebegyvena mirties tamsybėse. Suteik jiems ramybę ir duok, kad ir ant jų šviestų tiesos saulė, kad jie susivienytų su mumis ir atiduotų garbę vieninteliui Pasaulio Išganytojui šaukdami: “Garbė Dievui aukštybėje ir žemėje ramybė geros valios žmonėms.”

“Suteik ramybės žmonėms, kurie yra klaidos arba nesantaikos atskirti, ir ypatingai suteik ramybės tiems, kurie turėjo ypatingą pamaldumą prie Tavęs, kurių namuose Tavo paveikslas buvo gerbiamas (kuris šiandien greičiausiai yra slepiamas ir laukiama šviesesnių dienų) atvesk ir juos į vieną avidę po vienu tikru Ganytojum.

“Išprašyk taiką ir visišką laisvę Šventai Dievo Bažnyčiai, sulaikyk bekylančias šiandieninio pagonizmo bangas, uždek tikinčiųjų širdyse nekaltumo meilę, krikščioniško gyvenimo praktiką, ir apaštališką uolumą, kad Dievo tarnų skaičius augtų nuopelnais ir skaičiumi.

“Pagaliau, kaip Bažnyčia ir visa žmonija pasiaukuoja švenčiausiai Jėzaus Širdžiai, kad turėdami visą savo viltį Jame, Jis taptų jiems pergalės, išganyimo ir priesaikos ženklų, Mes tat, panašiai amžinai pasiaukojame Tau ir Tavo Nekaltai Širdžiai, mūsų Motina ir Karaliene, kad Tavo meilė ir globa pagreitintų Dievo Karalystės pergalę, ir kad visos tautos susitaikiusios tarpusavyje ir su Dievu, paskelbtų Tave palaiminta, ir kad išvien su Tavim pakeltų savo balsus, kad jų aidai nuskambėtų nuo vieno pasaulio krašto iki kito nesibaigiančioje Magnificat garbės giesmėje, meilės ir dėkingumo Jėzaus Širdžiai, kurioje vienoje tesiranda tiesa ir ramybė.”

“Aš žinau tavo darbus, kad tu nei šiltas, nei šaltas. O kad gi būtumei šaltas, ar šiltas! Bet kadangi tu esi drungnas ir nei šaltas, nei šiltas, aš pradėsiu vėmti tave iš savo burnos”. (Apreiškimo knyga 3, 15-16).

Marija Mūsų Užtarėja

E SAME matę žiedrią šviesą Marijos sielos, karžygišką gelmę jos kentėjimų, protui nepasiekiamą garbę jos garbės. Dabar tik prisiminkime motiniškos jos širdies gaivinančią mums šilumą.

Maži buvome, o ji su mūsų pažindžiausia motina budėjo prie mūsų lopšelio; paaugome, ji su angelu sargu išgelbėjo mus iš mūsų pačių judrumo susirasto pavojaus. Užaugome, ji padėjo mums savo malonia išmintim ten, kur mums kaip tik pritrūko mūsų pačių proto. Susilaukėme subrendusio amžiaus, ji padėjo mums nešti jo nelengvą naštą. Jau rengiamės gyvenimą užbaigti ir į ją kreipiamės, sakydami: Šventoji Marija, melskis už mus dabar ir mūsų mirties valandoje."

Mūsų maldos ir geresnieji jausmai per Mariją kildavo į Dievą. Kas būdavo sulinkę, ar apdulkę, ji atitiesus ir nuvalius patiekdavo Dievui, o mes iš Jo gaudavome malonę daug vertesnę, negu ta malda, kurią buvome paaukavę. Kaip atsimeiname, kiek kartų netikėtai laimingai aplinkybės susibėgo mūsų naujai. Marija jas taip suvertė. Milijonus vaikų, tokių kaip mes, ji turi, bet ji aprūpina visus ir kiekvieną.

Vaikai sėja "Jobo ašaras," iš kurių gamina kareiviams rožančius

UŽ SAVAITĖS TIKISI PAGAMINTI 2000 ROŽANČIŲ

Peoria.—Pergalės daržuose, Peorijoje, auginamas ne vien maistas, bet Angelo Sargo našlaityno vaikai mokomi krikščioniškų tiesų, kad "žmogus ne vien duona gyvena."

Rožančiai, vartojami katalikų kareivių, esančių užjūryje, yra tarp jaunųjų daržininkų produktų, kuriuos jie gamina. Našlaičiai pereitais metais pasodino Azijos žoles, kurios turi vardą "Jobo ašaros." Šis augalas išaugina kietas, perlines sėklas, kurių vidurys tuščias ir sėklos lengvai perveriamos.

Dabar vaikai veria žilos ir baltos spalvos sėklas ant stipraus siulo, kad pagaminti rožančius kareiviams.

Pasėti "Jobo ašaros" buvo mintis sesers Mary Regina, našlaičių vyresnios, kada ji sužinojo, kad sunku yra gauti pirkti rožančių dėl stokos metalo reteželiams. Ji pasodino mažą kiekį Jobo ašarų, o dabar yra naudojamas piūties vaisius.

Šiais metais vaikai noriai gelbsti, buvo pasėta pusė akerio žolių, kad jų sėklas galima būtų naudoti rožančių gaminimui ateinančiam sezonui. Dabar vaikai stropiai veria Jobo ašarų sėklas ir už savaitės tikisi pasiųsti 200 rožančių Lt. Edward'ui M. Farrell'ui, Arimijos kapelionui, kuris iki pastarojo laiko gyveno našlaityne ir buvo direktorius of Catholic Charities for Peoria diocese. Jis našlaičių pagamintus rožančius iš Jobo ašarų pasiims su savim, kai vyks greitu laiku į užjūrį karo kapeliono pareigoms.

Aprūpina ji vienišius, aprūpina šeimas, aprūpina ir tautas. Mūsų mažoji tautelė nepražuvo nors baisiai sunkios buvo išorinės gyvenimo aplinkybės, nors patys daug darėme pražūtingų klaidų. Vyskupas Petras Bučys, MIC.

Šv. Augustinas iš Canterbury

ANGLIJOS APAŠTALAS († 606 M.).

NEI KOKIŲ neliko žinių iš šv. Augustino Canterburyčio jaunų dienų. Jis buvo vienuolis. Gyveno Romoje. Buvo ir Andriejaus vienuolino vyresnysis. 596 metais jis ir su juo 40 vienuolių, apleidę ramią apylinkę, vienuolyną, kur metų metais tyloj garbino Dievą, išplaukė, Popiežiaus Grigaliaus Didžiojo siunčiami, į nepažįstamą šalį, apgyventą karingais ir be jokios kultūros anglais stabmeldžiais.

Popiežius kartą pamatė Romos aikštėje geltonplaukius, mėlynakius belaisvius anglų vaikus ir jam pagailo stabmeldiškos tautos.

Šv. Augustinas su savo draugais išplaukė. Beplaukiant juos pasiekė neramios, bauginančios žinios. Buvo pasakojama apie anglų žiaurumus ir kad atvykstantieji svetimšaliai tikriausiai žūna. Augustino draugai išsigando, nusiminė. Veltui juos drąsino šv. Augustinas. Jie nenorėjo plaukti pirmyn. Pasuko atgal. Nuliūdusia širdimi grįžo šv. Augustinas į Romą su savo draugais. Nuėjo pas popiežių, prašydamas už savo draugus, paliuosiot juos nuo tos misijos ir nuo grėšiančių didelių pavojų, nežinant, ar bent kiek jiems pasiseks gero padaryti Anglijoje. Bet popiežius kitaip manė. Grigalius nebuvo palenkiamas bailių norams. Jis nurodė išsigandusiems Augustino draugams, kad tai velnio darbas sutrukdyti Evangelijos platinimą anglų tautoj.

Geriau supratę tikruosius popiežiaus norus, nusiraminę dėl savo baimių, gavę šv. Tėvo palaiminimą šventam darbui pradėti, su pakilusia nuotaika išsirengę visi į tolimą kelionę. Pasileido keliauti per Galiją. Aplankė šv. Martino Tours mieste karstą, perplaukė sąsmaugą ir pasiekė Thanet salą.

Iš čia pasiuntė šv. Augustinas pasiuntinius pas karalių Ethelbertą. Jis

buvo galingas Kento karalius. Augustinas per pasiuntinius pasakė karaliui, kad jis yra atvykęs čia iš Romos su tikru pažadėjimu įkurti čia karalystę, kuri neturės galo.

Karalienė Bertha, Ethelberto žmona, buvo Paryžiaus karaliaus Chariberto duktė ir buvo krikščionė. Už tat ir jos vyrui, karaliui Ethelbertui, buvo kiek žinomas krikščionių tikėjimas.

Karalius paliepė Augustinui ir jo draugams pasilikti saloje. Tuo tarpu įsakė tarnams suteikti atkeliavusiems visa, ko bus reikalingi. Kelioms dienoms praėjus, pats karalius atsilankė pas Augustiną ir jo draugus—vienuolius. Be galo tikėdamas burtams ir naganavimui, jis pakvietė vienuolius kalbėtis atviram lauke, tikėdamasis tuo būdu apsisaugoti atkeliavusių žmonių statomų pinklių ir jų burtų. Augustinas ir jo draugai išėjo priešais karalių, nešini dideliu sidabrinio kryžiumi ir Išganytojo paveikslu, giedodami litanijas. Procesija sustojo. Prabilo Augustinas. Karalius domiai klausėsi, Augustinas baigė prakalbą; jam atsakė karalius. Pareiškė, jog nors Augustino žodžiai ir pažadai gražūs, bet jam visa tai nauja ir netikra. Leido jis vienuoliams ir šv. Augustinui skelbti Evangeliją, aprūpino juos ne vien tinkamais butais savo sostinėj Canterbury, bet irgi įsakė savo turtų prižiūrėtojams teikti vienuoliams reikalingą pragyvenimą.

Prieš šimtą metų dar buvo užsilikęs tas senas ažuodas po kuriuo, kaip sakė padavimas, sėdėjęs Ethelbertas ir klausęs šv. Augustino pirmo pamokslo.

Vienuoliai, vadovaujami savo vyriausiojo, iškilmingoj eisenoje, giedodami psalmes, įėjo į miestą. Kaip tik gavo skirtus butus, pradėjo aštrų vienuolinį gyvenimą, pasninke ir maldoj. Praeities rašytojai mini, būk V. Dievas suteikęs vienuoliams stebuklingą jėgą gydyti ligonius.

Artimaj, senoj šv. Martino bažnyčioj, kuri buvo pastatyta laike Romos okupacijos, ir kurią karalienė Bertha atnaujino, šv. Augustinas ir jo vienuoliai laikė bendrijos pamaldas ir šv. Mišias. Kaip jų buvo paprotys, rinkdavosi vidunaktį vienuoliai į bažnyčią pamaldoms; paskui laikydavo Mišias, po jų kalbėdavo kunigų poterius—šv. Valandas.

Karalius Ethelbertas tą visa stebėjo, Dievo malonė veikė jo širdį. Jis jos neatmetė; susilaukė gražių vaisių.

Jis buvo pakrikštytas, rodos sekminių vigilijoj, dalyvaujant didelėms žmonių minioms iš visos apylinkės. Daugelis jų, karaliaus pavyzdžiu, pasikrikštydino. Nelauktai gerai pavykusi šv. Augustino misija iškėlė naują reikalą: reikėjo gauti anglams arkivyskupą. Popiežius paskyrė Augustiną. Kaip pal. Beda sako, Augustinas buvo išvykęs į Galiją konsekruotas vyskupu. Šv. Grigalius, popiežius, rašė 598 m. Aleksandrijos patriarkui, jog paskutinių Kalėdų šventėje daugiau 10,000 anglų buvo pakrikštyti vyskupo Augustino.

Padaugėjus tikintiems, Londono vyskupu tapo paskirtas ir šv. Augustino konsekruotas šventasis Mellitas, gi Rochesterio vyskupu liko šv. Justas. Pats šv. Augustinas lankė Anglijos bažnytinę provinciją, pataisydamas, kas buvo sutvarkyti likę, patvirtindamas tikinčiuosius šv. tikėjime.

Senovės britonai, anglų nugalėti, pasitraukė į Valijos (Welsh) kalnus. Jie turėjo kai kurių peiktinų įpročių. Tai norėjo panaikinti šv. Augustinas ir be to panaudoti britonus tikėjimui platinti anglų tarpe. Bet jie buvo pikti ant nugalėtojų anglų. Piktumas sukietino jų širdis ir aptemdė jų protą. Šv. Augustinas nepajėgė jų atmainyti, naikinant juose senovės saksų žiaurumą. Už tat jie nei nepadėjo šv. Augustinui misijonieravimo darbuose.

Karalius Ethelbertas sušaukė kartą Britanijos vyskopus ir Somos misijonierius į bendrą susirinkimą. Šv. Augustinas prašė susirinkusių prisitaikyti

kai kuriuose liturgijos apeigų punktuose, taip gi drausmėje Romos nuostatams, ypač švęsti Velykas kartu su Roma. Ten įvyko šv. Augustinui prašant, kad Dievo valia būtų apreikšta, stebuklingas ligonio pasveikimas. Kaip pal. Beda rašo: šv. vyskupas, grąšindamas Dievo bausmėmis, kalbėjo susirinkime, jei neturės broliškos meilės savo tarpe, tai sulauks karo iš priešų pusės; ir jei jie neskelbs kelio į amžinąjį gyvenimą anglams, ką savo jėgomis gali padaryti, susilauks mirties atlyginimą.

Toji pranašystė išsipildė šv. Augustinui mirus, kai šiaurės Anglijos stabmeldys vadas Ethelfridas nugalėjo britonus ties Chester ir užmušė daugybę vienuolių, suklaupusių maldai.

Šv. Augustinas darbavosi nenuilstamai, nuolat buvo kelionėse. Turėjo daug skaudžių valandų, turėjo daug iškentėti; tik gausius žmonių tikėjimo priėmimas ir kitos Dievo malonės džiugino jo skaisčią sielą. Geiste jis geidė atversti prie Kristaus užkietėjusius anglų priešus ir kartu tikinčiųjų priešus britonus, bet tai padaryti nepavyko.

Gyvas būdamas, šv. Augustinas paskyrė sau įpėdinį, vysk. Lauryną (Laurence). Šv. Augustinas mirė gegužės 26 d. 606 m. (t. y. prieš 1325 metus) Anglijoj jis dirbo 10 metų. Dievas apreikė jo didybę, garbę ir galybę žymiais stebuklais. Bažnyčia įskaitė jį į šventųjų tarpą. Jo šventė būna geg. 28 dieną.

Jisai buvo pirmas Kristaus tarnas, kuris atnešė Evangelijos žibintą į šią šalį. Kitus vedamas prie Kristaus ir pats tapo šventas.

Sugrįžęs į Britaniją, šv. Augustinas tuoj pasiuntė kunigą Lauryną ir brolių (vienuolių) Petrą į tėvynę, prašydamas atsiųsti daugiau darbininkų į Viešpaties vynybę. Tikrai, keli uolūs misijonieriai išsirengė į talką. Trys jų: Mellitas, Justas ir Paulinas tapo šventais.

Kaip rašo pal. Beda, šiems misijonieriams bevykstant, popiežius įteikė jiems nuvežti Anglijon visus reikalingus dievmeldystėjų daiktus bažnyčioje,

k. a. kielikus ir kitus šv. indus, alto-riams lininius užtiesalus, bažnyčioms pagražinimus, kunigams ir klierikams rūbus šv. apaštalų ir kankinių relikvijų ir taip daug knygų.

Šv. Augustinas dažnai rašydavo popiežiui pranešdamas sunkumus, bevaldant naujai krikštą priėmusią tautą. Šv. Grigalius patarė jam parinkti geriausią patinkančią Dievui vietos žmonių papročių iš įvairių vietų.

Šv. Augustinas parašė taipgi laišką vienuolyno vyresniajam—Mellitui, patardamas sunaikinti stabus, gi esamas šventoves paversti krikščionių bažnyčiomis. Per dvidešimt metų stengėsi platinti karalius Ethelbertas krikščionių tikėjimą savo tautiečių tarpe, tai naikindamas stabus, tai uždarydamas dievaičių šventyklas, tai leisdamas krikščioniams palankius gerus įstatymus. Jis pastatė Kristaus bažnyčią Canterbury katedrą, toje vietoje, kur pirmiau buvo stabmeldžių šventykla.

Karalienė Bertha sulaukė nuo popiežiaus malonų laišką, kuriame ji palyginta su šv. atminties karaliene Helena. Popiežius Grigalius Didysis ragino ją nesiliaunamai daryti gerą padėti savo vyrui—karaliui platinti pamylėtą jo tikėjimą.

Kryžius Išgelbėjo nuo Mirties

Columbus, O.—Kada Islandijoje lėktuvo katastrofoje žuvo leit. gen. Frank M. Andrews, Amerikos kariuomenės vadas Europos frontui, ir dar trylika asmenų, išliko gyvas tik sgt. George A. Eisel.

Sgt. George A. Eisel išvyko į armiją 1942 metais, sausio mėnesį ir jis gavo nuo savo klebono kryžiaus pavydalo medalikėlį kaipo kelionės dovaną. Eisel visą laiką nešiojosi su savim šventą medalikėlį. Tėvai tiki, jog šis kryžiaus medalikėlis ir klebono palaiminimas jų sūnų apsaugojo nuo mirties. Eisel yra geras katalikas.

Jaunimas Žudo Savo Skaistybę

BRANGI SESUTE:

Pereitą kartą kalbėjome apie pasaulio statomas žabangas. Šiandien trumpai pažvelgkime kaip jaunimas atsiliepia į tas statomas kląstas.

Imdami kasdien į savo rankas laikraščius matome kaip jaunimas irgi nesidrovi žūdyti arba bent terioti vienintėlę savo brangiausią turtą, būtent, savo skaistybę. Jaunoji karta labai gerai žino, kad kitos neturės. Nežiūrint visų perspėjimų jie nori savo skaistybę žūdyti. Kuomet jie žudo savo skaistybę jiems atrodo, kad skaniau yra vienas šaukštas paleistuvingos, šlykščios sriubos, negu gražiausia nekaltybė, kuri daro žmogų panašų į angelą ir Viešpaties Jėzaus brangiausių prietelių.

Laužydami savo skaistybės gražumą jie pamiršta kad reikia labiau klausyti Dievo ir pildyti Jo Įsakymus, nei kaip savo silpno kūno ir pildyti ištvirtimo užgaidas. Jiems geriau kūno užgaidų klausyti, nei kaip Dievo nurodymus persąžinėti balsą sekti. Šiurpas nukrato kūną kuomet pamąstai kaip žmogus pažemina savo Dievą ir pagarbina pasaulio silpnybę. Nors ir jie žino kad taip negalima daryti, vis vien jie Dievo valią žemiau stato už savo kūno reikavimus.

Kad jaunimas pamatytų, kaip jie save šiame dalyke paniekina, tai iš gėdos, iš skausmo neturėtų kur dėtis. Tame nelaimė, kad jie tą visą pamatys tik po mirties, kada bus per vėlu klaidas atitaisyti ir atgailą už padarytas skriaudas negalės atgailoti.

Dažnai melskis prie Marijos. Bažnyčia Ją mums pastatė kaipo šviesą jei norime nesuteptai pereiti šį vargingą ir sugedusį pasaulį.

Su pagarba,

Kunigas Konstantinas.

Pasverta ant Amžinybės Svarstyklės

VIENAS turtuolis Venecijos mieste, Italijoje, gyventojas, kartą apsilankė į vieną vietinį vienuolyną, ir paaukavo didelę sumą sidabrinių pinigų, reikalaudamas vienuolyno viršininko Tėvo Prioro, kad pastarasis visiems vienuoliams, Tėvams ir Broliams, bendrai tame dalyvaujant, už tas stambias sidabro aukas, pirmiau tinkamai papuoštų bažnyčią, primuostų kantafelį, o paskiau su visomis galimomis didžiausiomis bažnytinėmis iškilmėmis, atlaikytų gedulingas šv. Mišias, pas kantafelį atgiedotų „Libera“ ir t.t., už mirusiųsios jo tėvus, brolius, seseles ir kitus visus gimines. Gerasis Tėvas Prioras, gerai žinojo, kad už tiek pinigų reikalinga visa padaryti taip, kaip buvo to turtuolio prašoma; tačiau atsižvelgiant į šventą neturto savo priesaikos pasižadėjimą, jis nutarė atlaikyti kaip paprastai gedulingas šv. Mišias su „Libera“ prie kantafelio, be jokios ypatingos kaip buvo prašoma triumfalės bažnytinės pompas.

ŠV. MIŠIOS IR MALDOS— DIDIS TURTAS

Paskirtoje dienoje, kai tik pasibaigė šv. Mišios, minimas turtuolis greitai pasisaukė Tėvą Priorą, pareiškė jam didžiausią savo nusistebėjimą, ir pradėjo karčiai jam išmetinėti sakydamas, kad už tiek paaukoto sidabro, turėjo būti atliktos suvisu netokios gedulingos pamaldos, kaip kad dabar. Tėvas Prioras greitai suprato, kad jis turi reikalą su žmogumi, kurio širdis yra pripildyta vien matomomis, pranykstamomis šios žemės gėrybėmis ir jų garbe bei apgaulingu žibėjimu. V. Dievo malonės įkvėptas, Tėvas Prioras nieko į tuos visus karčius išmetinėjimus turtuoliui neatsakė tik ramiai jį pasikvietė eiti kartu su juo į zokrastiją. Čia jis išrašomojo savo stalo stalčiaus, išsiėmė tą pačią sidabrinių pinigų sumą, kurią turtuolis iškilingoms šv. Mišioms jam buvo paaukavęs, Paskiau paėmęs lakš-

tą popieros, sėdosi prie stalo, ir parašė ant jo Psalmę: „De profundis.“ Dabar Tėvas Prioras pakilo nuo stalo, ir turtuolio akivaizdoje, padėjo sidabrinius pinigus ant kairės svarstyklės lėkštelės, o raštą su „De profundis“ Psalmė, ant dešinės pusės, ir paleido svarstyklę veikti. Stebūklas!—Lakštas popieros, su parašyta ant jo Psalmė, didžiausiam turtuolio nusistebėjimui, sunkųjį sidabrą, tarsi lengviausią plunksnelę iškėlė aukštyn! Turtuolis tai pamatęs, pradžioje tvirtino sakydamas, kad čia yra kokie monai ar apgavystė, ir reikalavo išnaujo pakartoti svėrimą, antrą ir trečią kartą. Bet kaip antru, taip ir trečiu kartu, pasikartojo tas pats. Dabar turtuolis susijaudinęs parpuolė ant kelių, ir su ašaromis akyse atsiprašė Tėvo Prioro už tuos visus karčius jam padarytus savo išmetinėjimus. Jis karštai dėkojo V. Dievui, kurs teikeisi jam parodyti tuo stebuklingu įvykiu pranykstamųjų šios žemės turtų ir žibančios garbės menkumą. Dabar jis pats savo akimis aiškiai pamatė, kad jojo sidabras prieš šv. Mišių Auką ir karštas nusizėminusiųjų vienuolių maldas visiškai nieko nebebuvo vertas!

ŽIBUČIAI IR PAPUOŠALAI NEPAGELBSTI SIELAI

Iš tikrųjų, argi ne tas pats yra ir šiandieną? Koks didelis skaitlius yra žmonių, kurių širdis yra pripildyta pasauline dvasia, ir apsvaiginta pranykstaniaisiais šios žemės turtais, jų garbe ir apgaulingu tos garbės žibėjimu! Mylimiesiems mirusiesiems savo asmenims, jie kelia iškilingiausias laidotuves, perka brangius vainikus, tuo pasidarydami sau dideles materijales išlaidas, visiškai pamiršdami dvasiniai suraminti ir pagelbėti mirusiojo sielai, kuri patekus skaistyklos kalėjiman,— didžiausiais savo kentėjimais moka skolą V. Dievo teisingumui už savo kaltes. Brangus, ištaigingas karstas, ūmai

pateks žemėn, ir ten po kurio laiko visiškai supus ir pavirs į dulkes... Brangūs vainikai, su įvairiais parašais, žibučiais, kaspinais,—ypatingai puikiosios įvairių rūšių gėlės, tas viskas, tiesa, bus sudėta ant mirusiojo kapo; ten kelias ar keliolika dienų pagulėje, kapų darbininkų bus nuimti, sumesti krūvon ir pagaliau sudeginti... Brangūs stiklai irgi po kiek laiko ant kapo į šukes suduš; žmonės tą visą prabangą ir iškilmingą laidotuvių pompą greitai pamirš, kaip visiškai nieko, kad nebebūtų buvę.

Dabar savaime, mums, katalikams, kyla svarbus klausimas, kokia gi mirusiojo sielai iš visa tai, yra dvasinė nauda? Siela čia absoliučiai nieko sau nepelno! Čia visa yra padaroma, vien mirusiam kūnui, kuris nepoilsingam supus ir visiškai į dulkes pavirs...

Tiesa, pats krikščioniškasis mūsų privalumas, prieš tai iš mūsų reikalauja, kad savo mylimųjų asmenų mirusiųosius kūnus, tinkamai palaidotume. Bet tai ne su tomis, kaip jau anksčiau yra minėta, tuščiomis, bevertėmis išlaukinėmis apeigomis, prabanga, žibučiais ir gėlėmis, kas vien tik likusius mirusiojo gyvuosius, šiek tiek suramina, o mirusiojo vėlei nė mažiausio suraminimo ir pagalbos visiškai nesuteikia. Mes turime nepamiršti, kad visa tai, ką tik brangiausio, gražiausio ir iškilmingiausio mirusiojo kūnui padarome, V. Dievo Akivaizdoje, nė mažiausios vertės, visiškai nebeturi, ir mirusiojo siela nė mažiausią krislėlį, nieko iš visa tai sau nepelno. Vienintėlis daiktas, kurio mirusiojo siela reikalauja, tai neapsakomas troškimas kuo greičiausiai save apsivalyti nuo nuodėmių dėmių, ir amžinai susivienyti su V. Dievu, vienintėliu savo meilės objektu! Bet žemėje pilnai neatlygintos V. Dievui sielos kaltės, užlaiko ją skaistyklos kalėjime tol, kol kaip sako šv. Evangelija, paskutinį pinigėlį savo nuodėmių skolos, V. Dievui neatsimokės, jeigu gyvieji savo maldomis ir visokiais gerais darbais, o ypač šv. Mišių Auka, nepasiskubins ateiti jai į pagalbą.

Taigi sielų skaistykloje esančių gelbėjimo aktas yra didžiausias gailėstingumo aktas, ypač dėl to, kad jos ypatinai yra V. Dievą pamilusios, tik nieko pačios visiškai nebegali dėl savęs daryti, kad greičiau iš skaistyklos kalėjimo galėtų pasiliuosuoti.

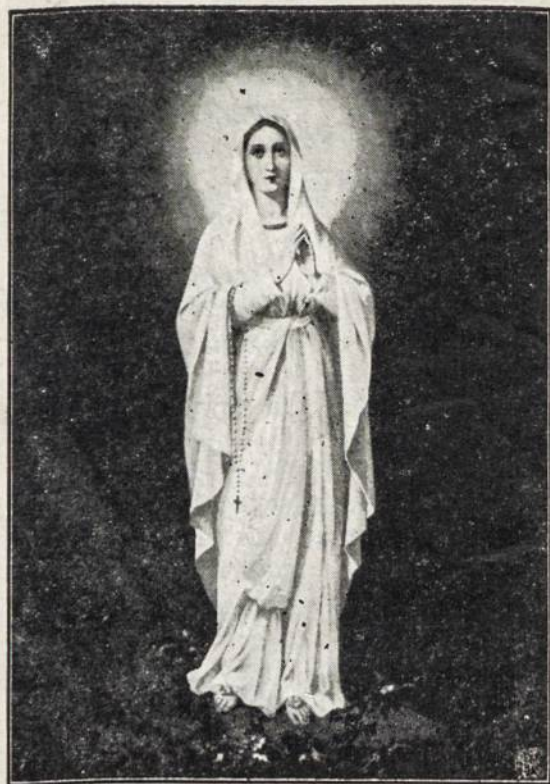
ŠV. MIŠIOS SKAISTYKLOS SIELŲ PAGELBA

Šv. mūsų Motina,—Katalikų Bažnyčia, sielų iš skaistyklos gelbėjimui, turi begalo didelį ir galingą įrankį, tai Nekruvinąją šv. Mišių Auką! Visiems, kuriems tik brangus yra sielų skaistykloje kenčiančių gelbėjimas, tik nepatingėjime juo pasinaudoti. Bažnyčia yra begalo jautri tiems visiems vaikeliams, savo nariams, kurie iš kovojančios, jau yra perėję į kenčiančiąją Bažnyčios dalį, ir tik laukia mūsų gyvųjų pagalbos, kad kuogreičiausia galėtų pereiti amžinai triumfuojančią su Kristumi danguje Bažnyčios dalį. Bažnyčią tą kenčiančiąją mirusiųjų savo vaikelių dalį, paveda gyvųjų, kovojančiųjų savo vaikelių daliai, kad savo maldomis, įvairiais gerais darbais kuo greičiausia juos galėtų išgelbėti iš skaistyklos kalėjimo ir pasiųsti juos baltus, tarsi sniegas, ir skaisčius kaip saulė, pas Aukščiausiojo Majestotą. Taigi jeigu tikrai mylime brangius mūsų mirusiųosius, tai nepirkime jiems pūvančiųjų gėlių ir nykstančiųjų vainikų; bet patys išklausykime ir užpirkime už juos šv. Mišias, kurios mirusiųjų sieloms taps ne nykstančiu, bet amžinosios garbės vainiku danguje!

J. Butkevičius.

Marija

Tu gražesnė už saulutę,
Už gėlynus, vainikus,
Besišypsančią žydrynę,
Paukščiais čiulbančius miškus.

Tu meilesnė už aušrinę,
Vėją švelnų iš pietų
Ir beskambančią dainelę,
Ankstų rytą vyturių.

Tu skaistesnė už tą bangą,
Kuri juokiasi krantuos,
Neprilygs gamta Tau grožiu,
Nors ir perlais apsijuos.

Tave vos išvydo rytas,
Tuoju nusilenkė giliai,
Prieš Tave aptemsta saulė,
Blanksta josios spinduliai.

Tu esi už vis meilesnė,
Tu esi skaisti, tyra,
Viską noriu Tau aukoti,
Tau vieta širdy yra.

J. Šalčius, S. J.

Lietuviai Užstoja Žydus

Vokietijos nacių dienraštis, leidžiamas Kaune—“Kauener Zeitung” (XII. 16) rašo, kad vokiečių okupacinės įstaigos Lietuvoje dar kartą pratęsusios terminą žydų turtui užregistruoti. Paskutinis terminas buvęs nustatytas iki 1942 m. gruodžio 31 d.

Iš laikraščio išvadžiojimų matyti, kad žydų turto ligšiol neužregistruota “tikrai labai menka dalis.” Todėl laikraštis grąšina “sunkiausiomis” (t. y. mirties) bausmėmis. Be to, laikraštis žodis žodin rašo: “Anksčiau žydams priklausęs turtas konfiskuotas Vokietijos reicho naudai. Kas tokį turtą pasisavina, tas bus apkaltintas sunkiu reicho apgavimu.” Visas žydų turtas “automatiškai” perėjęs reicho nuosavybėn.

Kauno laikraščiuose paskelbta, kad vokiečių komisaras nubaudęs 20 lietuvių už tai, kad jie pardavinėję maisto produktus žydams. Kai kurie lietuviai nubauti už ryšių palaikymą su getuose uždarytais žydais ir už tarpininkavimą, persiunčiant žydų laiškus.

Šis yra vienas iš įrodymų, kad Lietuvos žmonės nėra anti-semitai. Priešingai—jie kiekviena proga žydus užtaria, nors ir patys yra nacių persekiojami. Ne vieną lietuvių naciai jau sušaudė dėl to, kad mėgino kokią nors būdą pagelbėti žydams. (d) L. Š.

Laisvoje Amerikoje

Švenčia Sukaktį

Baltimore, Md.—Kunigų Josephistų draugija, kuri plačiausiai veikia tarp tarp negrų su misijomis Jungtinėse Amerikos Valstybėse, ši mėnesį švenčia penkiasdešimt metų sukaktį, kai ši misijų draugija įsisteigė Amerikoje.

Tėvų Josephistų žinioje yra 83,987 negrai katalikai.

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI

KLAUSIMAS: Ar nuodėmė tikėti į Mikaldos knygą?

ATSAKYMAS: Būtų nuodėmė, jei tikėtum, kad joje surašytos mintys yra tokios teisingos kaip šv. Rašte. Nuodėmės nebus, jei manai, kad tas yra paprasčiausi spėliojimai. Iš tikrųjų taip ir yra, nes ateitį vienas Dievas tikrai nežino.

KLAUSIMAS: Jeigu sunkiai nusiūžęs, darai gailėstį, ar nuodėmės atleidžiamos?

ATSAKYMAS: Atleidžiamos, bet turi turėti pasiryžimą, pirmai progai pasitaikius, prieiti išpažinties. Ir tas gailėstis turi būti tobulas.

KLAUSIMAS: Kada yra šv. Eufemijos šventė? Ką šis vardas reiškia? Kokios jis kilmės?

ATSAKYMAS: Šventosios Eufemijos yra trys: 1) Pirmoji šv. Eufemija gyveno Graikijoje, Chalkedone, III šimtmeityje po Kristaus. Imperatorius Dioklecijanas dėl to, kad ji neatsisakė katalikų tikėjimo, įsakė ją nukankinti. Ją plakė rykštėmis, vilko paskui ratus, degino ugnyje ir kai tas jai nepakenkė, atidavė sudraskyti žvėrimis. Jos šventė yra rugsėjo 16 d. 2) Antroji šv. E. buvo benediktinė vienuolė Vokietijoje. 3) Trečioji Euf. yra palaimintoji, žmonių garbinama kaip šventoji, buvo vienuolė dominikonė, gyveno Lenkijoje.—Bažnyčia savo maldose mini tik pirmąją Eufemiją. Eufemija—vardas reiškia gerą kalbą. Tai graikiškas žodis. Vardą galima tarti ir sutrumpintai—Fema.

KLAUSIMAS: Ar tiesa, kad grabnyčiai (žvakei uždegamai prie mirštančio) degant niekam nemirus, sueina prie jos melstis sielos, kurioms tokia žvakė nebuvo uždegta?

ATSAKYMAS: Netiesa. Čia yra tik tuščias nieku nepagrįstas prasimanymas.

KLAUSIMAS: Ar galima melstis už tą, kuris blogai gyveno ir mirė nesusitaikęs su Dievu?

ATSAKYMAS: Galima. Nes tik vienas Dievas žino žmogaus sąžinę. Gal jis paskutinėj sekundėj gailėjosi.

KLAUSIMAS: Ar nuodėmė nešioti trumpas suknelės ir nuogus kaklus?

ATSAKYMAS: Apsirengti reikia padoriai. Mažoms mergaitėms galima nešioti trumpesnes sukneles, tačiau, kai suaugusios taip daro, negražu: kartais ir nuodėmė, jei tas sukeltų kitam nuodėmę.

KLAUSIMAS: Ar išpažintis gera, jei neturėdama sunkių nuodėmių, pasakiau nuodėmių, kurios nepadariau?

ATSAKYMAS: Negera. Reikia eiti iš naujo, nes padarei nuodėmę perdang pasakydama.

DANGIŠKASIS DVARAS

A R B A

Šv. Liutgardos Malda

Trumpi apmąstymai apie Kristaus Kančią. Knygelėje yra taip pat ir Rytmetinės ir Vakarinės Maldos, Švenčiausios Marijos Litanija ir kitos naudingos maldos.

JAU ATSPAUSDINTA

Kurie dar neužsisakėte, dabar užsisakykite. Knygelė yra labai patogaus formato. — Kaina visai prieinama. TIKTAI 25 CENTAI.

Siųskite savo užsakymus sekančiu adresu:

"LAIVAS"

2334 So. Oakley Ave.,

CHICAGO, ILL.

Šventasis ir Šv. Mišios

Kaimynai nustebe klausinėjo vienas kito: "kas tai per vienas šis gražus berniukas, kuris Felikso avių bandą gano kada jis eina Šv. Mišių klausyti?"

Šv. Feliksas iš Kantalicijos, kai jis dar buvo tik dvylikos metų vaikutis, dažnai eidavo prie išpažinties ir Šv. Komunijos. Taip pat stengdavosi išklausyti Šv. Mišių kasdien. Žinoma, jis gerai žinojo, kad pirmiausia, reikia atlikti savo pareigas. Jei kasdieninis šv. Mišių išklausymas kliudo pareigoms, aišku, kad už tai neapturiame jokių nuopelnų, bet dar prasikalstame. Dievas nori kad mes visuomet atliktume savo pareigas. Bet kur yra noras yra ir kelias; ir Feliksas pasiryžo surasti kelią, kada buvo klausimas dalyvavimo Šv. Aukoje.

Dievas matė jo gerus norus, ir jo meilę Šv. Mišioms. Dievui ypatingai patiko kada Šventasis, pilnas pasitikėjimo sakydavo: "Dangiškasis Tėve, aš pavedu savo bandą Tavo globai. Einu apturėti nuėjęs tavo gausų palaiminimą kurį gauna tie, kurie dalyvauja Šv. Mišiose." Dangiškam Tėvui patiko toks Felikso vaikiškas pasitikėjimas ir Jis siuntė savo angelą saugoti jo bandą kada Feliksas klausė Šv. Mišias koplytėlėje.

Tas gražus berniukas buvo ne kas kitas kaip angelas, apie kurį kaimynai nustebe kalbėjo. Kai jie suprato kad Dievas šitokiu stebuklingu būdu parodė Savo dėkingumą, jie pradėjo žiūrėti į Feliksą su šventa baime; dabar jie geriau suprato koks tai yra didelis dalykas dievobaimingai išklausyti Šv. Mišias. Ir jie pradėjo sekti to dievobaimingo piemenėlio gerą pavyzdį.

Šis trumpas vaizdelis mus daug pamokina. O, kad tik mes atmintumėm, kad Šv. Mišiose mes aukojame Dievui begalinę pagarbą, begalinį dėkojimą, ir begalinį atlyginimą! Jei mes tik atmintumėm, kad čia galime apturėti sau visas malones ir palaiminimus, mūsų mylimiesiems, gyviems ir mirusiems, ir

Skaitytojai, įsidėmėkite!

Platinkite katalikišką spaudą! Toks turi būti kiekvieno kataliko šūkis. Katalikas, gyvenime šio šūkio nesilaikęs tikrai neatlieka pilnos savo Tikėjimo pareigos.

Žinome kiek dabartiniais laikais yra daug žargoniškos spaudos, kuri nedrįsta savo tikrojo veido parodyti viešumon, kuri leidžiama grynai pinigais arba propagandos sumetimais, kuriai rūpi ne kokios tiesos apginti, teisingo idealo platinti, bet patraukiančiais straipsniais, paveikslais vilioja skaitytojus.

Tokių laikraščių, (mūsų lietuvių tarpe taip pat) Amerikoje yra daug. Dažnai girdime iš žmonių kad toks arba anoks socialistiškas arba net komunistiškas laikraštis man patinka. Anot jų, tie laikraščiai nėra nei per daug šventi nei prakeikti; jė neužgauna nei Dievo nei artimo.

Toksai "neva katalikas," šiandieną gal dar ir bažnyčią lanko dėl to, kad jam patinka pažiūrėti į bažnytines apeigas, pasiklausyti choro. Bet už kiek laiko jam ir visa tas nusibos, paveiks jį vadinamųjų "patraukiančiųjų" laikraščių skiepijama dvasia.

Ir kas bus toliau? Toks žmogus įsidrąsins ir nesidrovės viešai tyčiotis iš Bažnyčios ir Jo Vietininko. Palikdamas tikėjimą nieku, Bažnyčią, palaikys ir savo artimą nieku.

Rūpinkimės platinti ir remti katalikišką spaudą, kas kuo gali,— užprenumeruodami, rašydami, skelbdamiesi.

kenčiančioms sieloms skaistykloje. Jei tai suprastumėm, tuomet nebūtumėm tokie nerūpestingi; tada nevengtumėm Šv. Mišių dėlto kad oras nepatogus, galvą skauda, arba kita kokia priežastis. Nepaisant kliūčių parodytume gerą pavyzdį.

Parašė W. Herbst, S.D.S.

Vertė B. Rusteika, M.I.C.

ELSDON

CHICAGO, ILL.

2421 W. 41 ST.

J. KERULIS 4-18-43